

[Rytter.]

Anskuelse lægger Vægten paa, at Lægen træffer Afgørelsen, saaledes som det er Tilfældet i Amerika; den anden Anskuelse siger: Nej, man skal undersøge, om vedkommende er strafmodtagelig eller ikke, medens den tredie gør gældende: Nu er der uddannet en bestemt Praksis i Løbet af de sidste 65 Aar; lad os fortsætte med den, da der ikke har vist sig særlige Skavanker derved. Mig forekommer det, at man paa Forhaand maa sige: lad os fortsætte den Praksis; der er ikke afgørende Grunde til at gaa bort fra den. At lægge Vægten paa, om vedkommende er strafmodtagelig eller ikke, er at blande et Moment ind i Bedømmelsen af den strafbare Handling, som vi paa det Tidspunkt, det drejer sig om, ikke bør blande ind, idet vi paa det Tidspunkt strengt taget ikke ved, om den paagældende er modtagelig for Straf eller ikke. Derfor synes jeg, at man skal blive ved den nugældende Regel.

Jeg nævnte før, at Straffenes Art er blevet meget begrænset. Vi afskaffer Fængsel paa Vand og Brød og Statsfængsel, Sondringen mellem Tugthus og Forbedringshus falder bort, vi indfører den fælles Benævnelse Fængsel, og det hidtidige simpelt Fængsel gaar over til at hedde Hæfte. Her er vi inde paa et Spørgsmaal, hvor det efter min Mening spiller en stor Rolle, hvad Erfaringerne har lært os. Medens vi ved Bedømmelsen af Forbrydelsens Karakter maa tage Hensyn til hele Tidsaanden, finder jeg, at vi ved Bedømmelsen af, hvilke Straffemetoder vi bør anvende, ikke maa lade os paavirke af andet end Erfaringen; den maa være det afgørende. Derfor gaar jeg med stor Tryghed bort fra det nuværende simpelt Fængsel over til Hæfte. Jeg mener nemlig, at Forholdene, som de nu er, er aldeles uforstaaelige for Befolkningen. Naar en Mand idømmes simpelt Fængsel, ser man undertiden, at han faar Lov til at afsone Straffen — for at nævne et populært Eksempel — i Hjørring; det kan oven i Købet være, at man, naar man afsoner i Hjørring, kan faa en særlig god Behandling. Hvad tror Befolkningen om saadanne Tilfælde? Man maa tro, at det skyldes, at vedkommende stod i et særlig godt Forhold til Justitsministeren, og saa havde Ministeren beordret, at Straffen skulde udstaa i Hjørring under særlig gunstige Forhold. Der bliver nemlig ikke i Bladene — der er nogle, som er interesserede i særlig at fremhæve Justitsministerens Stilling ved

en saaadan Lejlighed — gjort opmærksom paa, at selv om Justitsministeren vilde, kunde han ikke forbyde det; thi man skal overhovedet ikke ansøge Justitsministeren derom, naar det drejer sig om simpelt Fængsel; det skal man derimod, naar det drejer sig om Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Men den Forskel forstaaer Folk ikke. Derfor er det bedst at komme bort fra Navnet „simpelt Fængsel“ over til „Hæfte“; saa kan enhver forstaa Stillingen. Men ogsaa af en anden Grund forekommer det mig heldigt, at man her har strøget Navnet Fængsel, nemlig paa Grund af de Erfaringer, vi har gjort, og som viser, at Folk ikke ved, om Fængselsstraffe er vanærende eller ikke. Man tror, at simpelt Fængsel ikke er vanærende, medens Fængsel paa sædvanlig Fangekost er vanærende og navnlig Fængsel paa Vand og Brød. Men simpelt Fængsel kan jo baade være vanærende og ikke vanærende, og det samme gælder Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Lad os derfor gaa over til, at det skal fastsættes i selve Dommen, om Straffen er vanærende eller ikke, og ligeledes til et andet Navn for det Fængsel, med Hensyn til hvilket vedkommende selv kan bestemme, hvor han vil afsone Straffen, nemlig Hæfte.

Tilbage er det omstridte Spørgsmaal om Dødsstraffen. Alle herinde ved, at der indenfor Partierne er stor Strid herom. Vi har dog set to Partier holde fuldstændig sammen, nemlig Socialdemokraterne og de Radikale. Mig har det forbavset, at de har kunnet holde saa fuldstændig sammen, idet jeg finder det mærkeligt, at der ikke indenfor disse Partier er nogle, der staar paa det Standpunkt: lad os beholde Dødsstraffen, det er der saa mange, der siger; lad os staa paa det. Men det lader altsaa til, at de alle nærer den Anskuelse: bort med Dødsstraffen. Kendsgerningerne har jo vist, at det ikke forholder sig saaledes med de to andre Partier. Der staar Meningerne delte, og for Venstres Vedkommende har det vist sig, at den overvejende Del i Folketinget har den Anskuelse: lad os bibeholde Dødsstraffen. Personlig er jeg en Modstander af Dødsstraffen. Jeg pointerer udtrykkelig: for mit eget personlige Vedkommende; jeg har nævnt, hvorledes Stillingen er indenfor mit Parti, at den overvejende Del i Folketinget har sluttet sig til den anden Anskuelse. Naar jeg er en udpræget Modstander af Dødsstraffen, vil jeg gerne have Lov til her at motivere hvorfor; thi den Motivering, jeg har set i Bladene, er jeg ikke tilfreds med. Min Motivering er føl-